

Децата търсятъ съ погледъ парахода на хоризонта — той едвамъ се вижда вече като малка черна точка.

— Днесъ всички народи се стремятъ къмъ морето, защото искатъ да използватъ богатствата му и удобния воденъ пжтъ. Народъ, който не излиза на море, е като затворенъ въ къща безъ прозорци. България е щастлива, че има дълъгъ морски брѣгъ. Въ миналото нашитѣ прадѣди не сж се интересували отъ морето и сж оставяли гърци, турци и арменци да владѣятъ нашитѣ морски брѣгове. Но въ последно време и ние почнахме да го ценимъ и да го обикваме. Риболовството и корабоплаването не сж вече въ чужди ръце. Ние си имаме добри риболовци и смѣли опитни моряци. А колко е хубавъ нашиятъ черноморски брѣгъ! Азъ много съмъ пжтувалъ, но рѣдко съмъ виждалъ тъй хубави като него. Вижте този зеленъ, кичестъ носъ — какъ хубаво се вдава въ водата!

— Трѣбва да обичаме нашето Черно море, тъй както обичаме хубоститѣ на нашата родна земя! — завършва стариятъ морякъ, като става и трѣгва къмъ водата.

Една нова вълна се надига, почва да се чути, да блещи и шуми примамливо. Весели и доволни отъ всичко чуто, децата скачатъ и политатъ следъ моряка, за да се хвърлятъ въ прегръдкитѣ на красивото синьо море.
